

gaa med den udbandede Fortolkning, siger man, saa kan det ogsaa gaa uden Fortolkning, thi det er ingen Fortolkning, der er gjort gjældende, idet Ministeren her har paalagt en Karantæne. Argumentationen er ikke den, at den, der har Ret til at give et Forbud, har ogsaa Ret til at paalægge Karantæne; men man mener, at den, der har Lyft til at paalægge Karantæne, kan gjøre det, thi den, der har paalagt Karantæne, har efter Loven af 1857 heller ikke Ret til at give et Forbud. Det faldt ogsaa det ærede Medlem selv ind, men Jaa siger han: Gaaſte viſt, der er ikke Lungeſyge i Sverig, men Regjeringens Veterinærer have ialtfald ment, at der var engang Lungeſyge. Men det ærede Medlem vil viſt indrømme, at det er intet Argument for, at der er Lungeſyge i Sverig, at Regjeringens Veterinærer for et Par Aar ſiden have ment, at der nogle Aar forud for den Tid har været Lungeſyge. Det viſer ſig alſaa her, at vi paa Fortolkningsens Omraade ere gaaede et Skridt videre til den rene Wiſkaarlighed. Der have vi igjen en Følge af Tidens Magt. Det ſer, fordi det ikke er paatalt; men Jaa bliver det en Pligt at paatale det, og jeg ſer ikke for ſtrængt paa Adminiſtrationen, naar jeg paataler det, og det meget alvorlig, fordi det er en Foranſtaltning, der er til ſtor Skade. De tidligere ſmaa Fortolkninger kunde man ſe igjennem Fingre med, thi hvad blev der indført fra de Lande, ſom der var Tale om? Intet! Men fra Sverig indføres der en meget betydelig Del Kvæg, og det netop Kvæg, ſom er af den ſtorſte Betydning for Landbrugerne, navnlig her paa Nerne, og det er denne Import, der i en meget væſentlig Grad lider ved den paagjældende Foranſtaltning. Her er alſaa ikke blot Tale om, at Striden mellem Regjeringens Foranſtaltning og den vedkommende Lovbeſtemmelse er bleven eklatant og ikke mere ſom hidtil ſkjult, men her er Tale om en virkelig ſkadelig Foranſtaltning, ſom det ærede Medlem jorretten ſelv ikke vil forſvare, thi han indrømmede ſelv, at det viſtnok var meget tvivſomt, om det var rigtigt endnu at opretholde dette Forbud, og han henſtillende i Grunden, at det ikke burde opretholdes. Jeg mener, at ſaadanne Ting, hvor der ligeſrem er aabenbar Strid med Lovens Beſtemmelſer, og væſentlig Skade følger derved, bør paatales og paatales meget alvorlig. Forøvrigt vil jeg til Slutning blot ſige til det ærede Medlem, at jeg anerkjender, at han ſelv har udtalt Nødvendigheden af, at Forhørene angaaende det ved Zyderup Paſſerede ogsaa udſtrakte ſig til Politiet. Jeg

vil ikke komme ind paa det ærede Medlems Bemærkninger med Henſyn til Embedsmænds Afſtedigeſe, da jeg ſiden kommer ind derpaa i en anden Forbindelſe. Naar jeg nu forbi-gaar dem, er det alſaa ikke, fordi jeg har glemt dem, men det vil jeg dog ſige det ærede Medlem, at, naar han vil have poliſtiſt Selvſtændighed indſtranket til Præſter, Skolelærere, Terubanebetjente oſv., ſaa er det for lidt. Men jeg ſkal komme ind derpaa ſiden, ſærlig ogsaa med Henſyn til Terubanebetjente. Jeg vil blot til Slutning endnu hen-vende et Par Ord til det ærede Medlem i Anledning af hans Betragtninger over Par-lamentariſmen. Det ærede Medlem ſagde, at, hvad det kom an paa, var, at Tingene arbejdede oprigtig og ærlig ſammen. Han henvendte for at blive i det Billede, der blev brugt førſt af det ærede Medlem fra Mid-delfart (Monrad) og ſenere af det ærede Medlem ſelv, en Formaning til Heſtene. Men det er ikke rigtigt. Man ſkal henvende Formaning til Kuſten; det kommer an paa ham, at han fjører Heſtene ordentlig; ſaa gaa Heſtene. Naar Kuſten ikke kan fjøre, kan det ikke nytte at holde Taler til Heſtene. Det ærede Medlem havde ſelv en Følelſe af, hvori Skylden ligger til det Hele, idet han meget omſtændelig kom ind paa at forſvare Høires Forhold til Bevillingsretten. Det er meget rigtigt; der har det ærede Medlem truffet Sømmet paa Hovedet. Deri ligger hele vor Grundſtade, at Bevillingsretten ikke bliver fuldt ud respekteret, og det er ſikkert et uſeifarligt Lægemiddel, der vilde bringe os ud over den poliſtiſke Strid, om Bevil-lingsretten respekteredes fuldt ud. I det Zieblil vi have en Regjering, der gjør det, ere vi med Nødvendighed ude af den poliſtiſke Kriſe og inde paa en frugtbar Forhandling. Det er en Selvfølge, at, ſaa ſnart vi ere inde paa, at Bevillingsretten respekteres fuldt ud, ſaa har dette en ſaadan Magt, at For-handling bliver en tvingende Nødvendighed. Det ærede Medlem ſagde: Ja, men det gjøre vi — han og hans Meningsfæller — og han fremførte ſom Beviſ derved Optraeden i Fællesudvalget for 2 Aar ſiden. Det ærede Medlem tager feil, naar han tror, at deri ligger et Beviſ. Det, ſom de ærede Med-lemmer dengang respekterede, var den ſidſte Stump af Bevillingsretten, der er til-bage; den, der bygges paa Rei-Theo-rien; men Bevillingsretten respekteres forſt fuldt ud, naar de fuldt ud anerkjende Grundlovens § 49, og dertil ventur jeg ganſke ſikkert det ærede Medlems varme og energiſke Medvirken; thi det ærede Med-lem har viſt ikke glemt, og ialtfald bør Sam-